Ročník XI. — Číslo 26. Kvasilov dne 10. července 1936.

Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. **35 gr.**

Rukopisy se nevracejí.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Čechové od více než tisíciletí ne proto hájili a uhájili národnost svou zápasy a obětmi nesčíslnými a nevýslovnými, aby pak odřekli se jí za jakékoli dobré slovo.

Fr. Palacký.

Žně.

Ještě více než týden chybělo do svátku sv. Petra a Pavla (podle starého stylu) a již zaleskly se kosy nad zralými lány obilí, zamávaly hrábě žacích strojů srovnávaje hrst vedle hrstě zralého obilí. Tak si pospíšily letos žně.

Však také již mnoho lidí na žně netrpělivě čeká. „Obilí se vyťukne a bude po bídě“, ulehčí si mnohý chalupník nebo malorolník. Ulehč? Spíše vzdýchne, ale nechce mysleti o tom, že za krátký čas bude zase tam, kde byl, že musí též trochu obilí prodat, aby měl groš, že takových jako on je mnoho a všichni chtějí ihned prodávati, že svou hromadnou nabídkou stlačují ceny. Jest dalek smutných myšlenek, neboť žně jsou dobou radosti. Tkví to již v jejich podstatě, jsouť žně poslední etapou celoroční práce, při níž máme výsledky v rukou. A každá produktivní práce činí člověka šťastným.

Předpovídati již nyní, jaký effektivní výsledek v převedení na peníze bude míti tato práce, jest předčasné. Přesto na základě zpráv denního tisku dospějeme k závěrům spíše optimistickým.

Tak velmi potěšitelnou je zpráva, že světové zásoby pšenice z r. 1935 jsou nejmenší od 1927 r., ve Spojených státech od r. 1928. Velmi povzbudivě působila na světové trhy zpráva o katastrofálním suchu ve Spojených státech.

„Sucho jest v přítomné době hlavním „běžným“ zájmem hospodářských kruhů USA — píše „Gazeta Polska“. Obilní bursy projevily od jisté doby tendenci pevnou, posledně velmi zřetelně, když zprávy o rozměrech katastrofy byly přesnější“.

Bližší data ohledně sklizně pšenice v U. S. A nejsou ještě známá. Čísla odhadnutá nepředvídají žádných exportních přebytků. Všeobecně jest zdůrazňováno, že eventuelní změna pohody již nemůže působit na velikost sklizně, jelikož žně jsou již v plném proudu.

„Střední a spíše slabá sklizeň pšenice (a i jiných obilin) v U. S. A., píše dále „Gazeta Polska“, jsou příčinou pevné tendence na všech světových trzích. Tím spíše, že spotřeba bude míti tendenci vzestupnou a produkce Kanady a jižní polokoule — jak se nyní zdá — nebude příliš veliká.“

Zní tedy předpovědi o cenách obilí velmi optimisticky a nic na tom nemohou změniti poplašné pokoutní zprávy, šířené místními obchodníky, o velmi nízkých cenách nového obilí. Jsou to zprávy spekulační a jejich účel je až příliš zjevný.

Vl. P.

49. stát v USA.

Kdykoliv prožívaly ve starších dobách Spojené státy severoamerické nějakou hospodářskou krisi, vždy znovu byla uvedena automaticky v pohyb velká vlna, zahnati nespokojené a bídou nejvíce postižené živly na západ. Veliká území, v rozloze Německa, byla tak postupně osídlena těmito „pionýry“, jichž dlouhé vozové kolony táhly podél Santa-Fe-Trailu a Oregon-Trailu, neschůdnými zeměmi, dalekými prériemi, přes stepy Indiánů a dále rozbrázděnými srázy Rocky Mountain a Sierry Nevady, až konečně dosáhly Tichého oceánu. V poslední a nejtěžší krisi Ameriky ožívá nyní opět starý pionýrský duch, ačkoliv celé rozlehlé území Spojených států jest již osídleno.

Vzpomněli si na Aljašku, veliké teritorium Spojených států na dalekém severu, kterou od mateřské země odděluje britská država Kanada. Na Aljašce s jejími 586 tisíci čtverečními mílemi je asi 100 000 čtverečních mil, které mohou být hospodářsky zužitkovány. Sice musí tam lidé v tuhých zimách počítati s dvacetihodinovou nocí, avšak v létě svítí tam právě tak dlouho slunko. Když navštívil v minulém létě národohospodářský tajemník Roper Aljašku uzrál v něm plán, který je nyní uskutečňován. Farmářské státy Minnesota, Visconsin a Michigan, kde sídlí mnoho německých a skandinavských vystěhovalců, mají průměrné teploty v zimě stejné s Aljaškou. Ve středních územích je bezpočtu nezaměstnaných kteří se soustřeďují stále silněji do velkých měst, poněvadž jim zemědělství neskýtá již chleba. Mezi těmito nezaměstnanými propagovala washingtonská vláda nový plán, který má získati přívržence pro osídlení Aljašky. Všichni uchazeči jsou podrobeni zkouškám o svých povahových vlastnostech, je zkoumána jejich minulost a jejich samostatnost v jednání. Lékaři určí, jsou-li všichni členové těchto nezaměstnaných rodin také skutečně v každém ohledu zdraví a hodí-li se pro osídlení tohoto severského teritoria. Pak jsou vypraveni úplně vládou. Obdrží zdarma lístky na loď a železnice. Po dobu pěti roků jsou zaopatřováni potravinami, šatstvem, nářadím, vůbec vše co potřebují, obdrží od vlády. V dobách svobodného amerického individualismu nestaral se nikdo o tyto pionýry, avšak časy změnily se i v Americe. Vláda dohlíží na tyto pokusy osídlení Aljašky přísně. Již před několika měsíci vyložily parníky transporty nezaměstnaných, kteří byli do té doby umístěni v pracovních táborech. Pod dohledem vládních úředníků odstraňující všechno dříví a porost z půdy, která má být vzdělávána přistěhovalci. Pro kolonisty bylo zatím zřízeno město ze stanů. Později mají nezaměstnaní stavěti pro ně i domy. Každá rodina obdrží dům o kuchyni, obytné místnosti a ložnici, jichž počet bude se říditi dle množství dětí. Později bude vystavěna i školní budova pro 400 dětí, obecní dům s dílnami, zotavovny a spolkový dům, mlékárna, noclehárna a byty učitelů. Do začátku zimy má býti vše hotové, pole začnou se obdělávati až na jaře příštího roku. Ze San Franciska byly již expedovány první lodě s několika sty kolonisty. V Matanusce je přiděleno každé rodině 40 akrů půdy. Ve zvláštních kursech jsou poučováni, kterými plodinami a jakým způsobem nejlépe svěřenou půdu obdělávati. Půda je velmi výnosná. S výjimkou kukuřice, lze pěstovati všechny druhy obilnin. Poněvadž Aljaška dováží každoročně za milion dolarů potravin, budou míti kolonisté později velmi dobré odbytiště pro polní plodiny. Po pěti letech musí započíti s výkupem půdy, budov a úvěru poskytnutého jim vládou. Jedná se o přibližně 3.000 dolarů, úročených 3 proc., které musí být do 30 let spiaceny.

Aljaška má nyní asi 60.000 obyvatel. Washingtonská vláda doufá, že toto číslo v krátkém čase ztrojnásobí. Pak bude moci Washington prosaditi své přání, aby se z teritoria Aljašky stal 49. stát USA.

Z časopisu „Neue Woche“ podává „Výběr“.

Premiéra české divadelní hry „V poutech" na Volyni v Polsku.

Dne 26. IV. 1936 kroužek divadelních ochotníků v Sienkevičovce, pov. luckého, sehrál tam premiéru „V poutech", obraz ze života volyňských Čechů v 5 jedn. s třemi proměnami od Karla Plamínka, učitele v Kupičově. Tutéž hru opakoval tentýž div. kroužek v Kupičově dne 21. června 1936.

Jak obrovský zájem vzbudila tato hra, lze souditi z toho, že při poměrně levných vstupenkách (od 20 gr. do 1.50 zl.) vybralo se v Sienkevičovce 260.— zl., v Kupičově 190 — zl. Obě osady prožívaly velmi významné dni, v nichž obrodily se v duchu národním a kulturním. Škoda jen, že širší veřejnost a české organisace z rozlehlé Volyně byly poměrně málo účastny, což jest vzhledem k vzdálenosti do Kupičova omluvitelno, Sienkevičovka je však blízko a má výhodné železniční spojení...

Do Kupičova zavítal zájezd ze Sienkevičovky již v sobotu 20. VI., vedený p. Jarosl. Židlickým, na 18. povozech v počtu kolem sta osob. Při slavnostní bráně za účasti občanů a spolků kupičovských promluvil k hostům autor hry K. Plamínek, na přivítání odpověděl skladatel hud. Jarosl. Židlický, načež po společné fotografii v průvodu kupičovské hudby hosté přijeli k Nár. Domu, odkud si je občané odváděli do svých domovů.

Toho dne Sienkevičovští vítězně prošli těžkou zkouškou nár. uvědomění, síly a vytrvalosti, dokazujíce, co zmůže obětavost a síla ducha pro sblížení české věci na Volyni, neboť cestu 70 km. dalekou podnikli v bouři a prudkém lijáku, nicméně, svěží na duchu, procítěni vlastenectvím chutě budovali započaté dílo.

V neděli ráno žákovská kapela Sienkevičovská, 36 českých hochů v národních krojích českých — dílo to Jarosl. Židlického — sehrála několik koncertních kusů na náměstích Kupičova, a skvěle vyplnila odpolední akademii. Rad stná byla podívaná na řady kloučků od 10 do 15 let, kterak se jim růžové tváře dmou, očka radostně jiskří a česká duše nadšením povznáší...

Večer při divadle sál Nár. Domu byl přeplněn lidmi všech národností. Dojemně začíná hudba symfonická předehru, rozestupuje se opona a na pozadí české vesničky pod lesem zpěváci a zpěvačky v bohatě vyšívaných krojích a čelenkách slavnostně zahajují hru hymnusem českých emigrantů: „Pouta lásky, utrpení, neznámá pouť do daleka..." A v refrému „Dědové, otcové, vyšli jste z Otčiny..." viděti lze uslzené oči starých vystěhovalců... Hroníček a Dubinová předvádějí pak děj, jak jsme sem na Volyň přišli.

V hledišti střídá se radost se smutkem, pláč se smíchem, tak jak to životní zkušenost dává...

Herci jsou velmi dobře nacvičeni, úlohy jim dobře přiléhají a mají životní ruch.

Účinkují násl. osoby: Bedrník — p. Jos. Vaněk, Bedrníková — pí. Mar. Řeřichová, Líduška — sl. Růž. Tomšová, Dubinová — pí. A. Halková (v Kupič. sl. Tomšová), Jeník — p. Jaroslav Židlický, Vašek — p. Václav Sitar, Maryna — pí. Emilie Klapštová, Mařenka — pí. Anna Roblová, Kazbunda — p. Jos. Klapšte, Vomáčka — p. Václ. Brynda, Hroníček — p. Jan Dufek, Ivan Petrovič — p. Alex. Krupka, Klásková — pí. Frant. Vaňková, Františ — p. Frant. Robl, Žofa — sl. Marie Baťová, Rajsina — sl. Ant. Klapštová, Feďka — p. Josef Brynda (v Kupič. p. V. Hybler), Nikifor — p. Jarosl. Svítek, Ředitel věz. — p. Vlad. Krupka, drábové — pp. Emil Trost i Jos. Robl, Výpom. zpěváci: p. Jos. Vedral, sl. Marie Roblová a Antonie Kostlanová.

Napovídal autor K. Plamínek.

V Sienkevičovce hudeb. doprovod vedl p. Jos. Šobek z Nivy Hubínské, v Kupičově p. Alex. Kagan z Kupičova.

Hru vedl a nacvičil p. Jarosl. Židlický; ve hře bylo provedeno dle jeho skladby 25 písní.

Celé divadlo bylo imponující a zanechalo v posluchačích hlubcký a trvalý dojem. Staří dosud žijící vystěhovalci z Čech slzeli, vidouce děj svého vlastního stěhování na Volyň, mladým postava Jenikova, Liduščina a Mařenčina byla zářným příkladem obětavosti a boje s krutým osudem, všickni procítili rozšafnost Hroníčkovu, utrpení Dubinové a Bedrníkové, zasmáli se prohnanosti Vaškově, lehkomyslnosti Kazbundově a Vomáčkově a svorně pochopili, že česká menšina v cizině nezanikne, bude-li míti zdárné dcery a syny, kteří půjdou po stopách vzorných předků svých, pamětlivi jsouce závěrečných slov této hry: „— — svou řeč si, děti udržte i statky, a láskou ať vás kojí české matky."

Po ukončení hry promluvili k obecenstvu autor K. Plamínek, a autor hud. skladeb Jarosl. Židlický, jimž obecenstvo v Sienkevičovce i Kupičově připravilo nadšené ovace. Různé momenty zájezdu fotografoval p. Bedř. Gregora. Radostná a družná taneční zábava zakončila oba tyto významné dni. Dnes vzpomínáme...

Divadelnímu kroužku v Sienkevičovce za obětavost a pěkné provedení hry v Sienkevičovce i v Kupičově, kde celkový příjem z divadla věnoval ve prospěch Nár. Domu, co nejvřelejší díky skládají kupičovští i autor

K. Plamínek.

—o—

Besídka.

B. Hladíková.

Veruna.

Podkrkonošský obrázek.

Když Koudelovi, učiteli na pensi, narodila se Veruna, neměl pražádné radosti. Ostatní děti byly dávno odrostlé, ba nejstarší syn měl dceru na vdávání. Koudela nechal učitelování, když přišly nové školské zákony a usadil se ve své pěkné chalupě. Podržel si pouze hraní na varhany v kostele a zpěv o pohřbech. Proto také všecky jeho děti pěstovaly hudbu a zpěv, ať chtěly nebo nechtěly, a vypomáhaly mu při pohřbech i v kostele.

S Verunou nevěděl Koudela jaksi co počít. Byla přespočetná. Rostla sice jako o závod, jakoby chtěla dohoniti své bratry a sestry avšak k věku rodičů se nehodila. Byl to pozdní květ jejich manželství, který však soustředil v sobě všechny význačné vlastnosti obou rodů, s matčiny i otcovy strany. Po babičce s matčiny strany měla Veruna černé vlasy, které jí sáhaly až po paty, bílou, čistou pleť a překrásné černé, měkké oči. Měla její rudé rty a smutný úsměv. Otec jí dal vlohy k hudbě i zpěvu. Bylo to dítě přírodou bohatě obdařené. V šestnácti letech zastupovala otce v kostele u varhan a vodila pohřby i zpívala o slavnostech doma i v okolí.

Lidé se ochotně podrobovali jejímu vůdcovství při procesích i při poutích a mladíci se k ní blížili s obdivem, ba téměř s ostychem. A nebyli to hoši nesmělí, mnozí z nich byli odvážnými pašeráky a dovedli zmásti i nejchytřejšího „ausera".

První Verunin nápadník byl nový učitel. A dívka stala se jeho neštěstím. Chodil za ní jako náměsíčný, uplácel starou Linčici, která docházela ke Koudelovým, aby mu dávala o ní zprávy, celé noci prochodil kolem chalupy, nespal, nemyslil na jiného než na Verunu. Pak počal zanedbávati školu a skládal dlouhé básně, které Veruně posílal. Dlužil se penize, aby jí dával dary, jichž ona nepřijímala, až se stal posměchem celé obce. Konečně si pro něho přijel otec a odvezl ho k léčení.

Tímto prvním případem pověst Veruniina utrpěla i získala. Přičítali jí nepěknou sílu a moc, již hubí ty, kdož se do ní zamilují. Mladí naopak počali tím žádostivěji po ní toužiti. Ovšem, chodili pouze kolem oken a naslouchali zpěvu či hudbě. Chodili pilně do kostela, na poutě i k zábavám, při nichž Veruna hrála na housle.

Tu se přihlásil druhý nápadník. Byl to asistent z lékárny sousedního městečka. Říkali o něm, že má v Praze dům a že se převléká každý den do hedvábného prádla. Sem, na hory, byl poslán rodiči, jsa churav na plice. Byl

O kapli betlemské.

(K 6. červenci).

Za časů Husových nebyly služby Boží a kázání v pražských kostelích vázány na nějaký pořádek nebo jistý čas. Kněží konali bohoslužby hned v tom neb onom kostele a tak se často stávalo, že překážel jeden druhému.

Kázalo se v tehdejší době většinou latinsky, ale lid vyhledával nejvíce kázání oněch kazatelů, kteří kázali jazykem českým.

Rytíř Jan z Milheimu, dvořenín a přední oblíbenec krále Václava IV., velmi zámožný to majetník zlatých dolů jílovských, dal vystavěti novou kapli pro kázání jazykem českým, a nazval ji kaplí „svatých Mláďátek", jinak kaplí betlemskou.

Prvním kazatelem v kapli betlemské stal se Jan Protiva z Nové Vsi, který byl potomním farářem u sv. Klimenta na Poříčí a protivníkem Husovým. Po něm měla kaple betlemská za kazatele a správce jednoho z nejpřednějších mužů při universitě, a to Mistra Štěpána z Kolína, velmi dobrého Čecha, o němž sám Hus pochvalně se vyjadřuje. V úřadě kazatelském nebyl však dlouho. Po roce stává se kazatelem této kaple sám Mistr Jan Hus (14. března 1402), jehož kázání se těšila velké oblibě všeho lidu.

Roku 1414 přejímá kazatelství a správcovství betlemské kaple žák Husův, Mistr Jakoubek ze Stříbra, který hlásal první přijímání pod obojí.

Na kapli betlemskou pamatovali různí zámožní dobrodinci dary, nadacemi a odkazy. Byl při ní zřízen pražským měšťanem Křížem, kramářem, úřad kněze druhého a založena byla bursa pro chudé studenty. I syn Křížův pamatoval na kapli tuto a daroval pro rozšíření studentské bursy přední část svého domu vedle kaple. Kaple betlemská bohatla odkazy českých panů a měšťanů pražských věrných víře pod obojí.

V roce 1590 byl při kapli této zřízen i lazaret neboli špital, v němž lidé nemocní, hlavně chudí žáci, byli pohodlím opatření.

V kapli betlemské vystřídalo se ve správě mnoho kazatelů, většinou pod obojí, až asi do roku 1619, kdy kaple tato ještě s jinými byla zavřena a roku 1621 katolíkům odevzdána. Dostali ji Jezovité kteří, z ní udělali seminář, jejž pak z konfiskovaných peněz pobělohorských nadal Ferdinand II nadáním pro výchovu mladíků české šlechty a také i mladíků nešlechtických. Nazýval se seminář sv. Václava.

Kaple betlemská byla císařem Josefem II. zrušena, odsvěcena a v roce 1786 zbořena. Posledními pozůstatky někdejší její slávy jsou náhrobky osob v ní pochovaných a některé zdi, které jedině hlásají někdejší slávu tohoto místa, v němž před staletími slavně kázával Mistr Jan Hus.

—o—

Kronika.

Případ Gganska v Ženevě.

Zasedání Rady Společnosti národů, které se zabývalo raportem vysokého komisaře Ligy v Gdansku Lestera, bylo svědkem průdkého útoku předsedy senátu města Gdanska na vysokého komisaře a na Společnost národů vůbec. Ke konci své prudké řeči dal Greiser dva návrhy: 1.) buď jmenovati nového vysokého komisaře Společnosti národů, který by se nevměšoval do vnitřních věcí Gdanska, anebo 2.) nejmenovati vůbec vys. komisaře a odpovědnost před Ligou přenésti na presidenta gdanského senátu.

Vystoupení presidenta Greissera zanechalo na členech Rady velmi nepříznivý dojem, neboť ve vystoupení Greisserově jsou spatřovány vlivy Berlína. Jak v pozdější stejně prudké řeči řekl sám Greisser, jest jeho vystoupení počátkem útoku ve směru revise a změny statutu volného města Gdaňska.

Rada pověřila Polsko misí vyříditi gdanské incidenty a ustanovila komitét tří (delegáti V. Británie Francie a Portugalska), aby sledoval situaci v Gdansku.

Rozsudek nad japonskými pučisty.

Vojenský soud v Tokiu odsoudil ze 113 osob, obviněných z účasti na vojenském puči dne 26. února t. r., při němž několik ministrů bylo zavražděno, 76 osob a 37 obviněných osvobodil. 17 důstojníků bylo odsouzeno k smrti, 5 důstojníků k nuceným pracím doživotně, jeden na 4 roky do žaláře; 44 poddůstojníci byli odsouzeni na tresty od 1 a půl až 15 let nucených prací, 31 byl osvobozen. Tři vojíni byli odsouzeni na 1 a půl až 2 roky vězení, avšak podmínečně na 3 roky. Šest vojáků bylo osvobozeno. Šest civilistů bylo odsouzeno na 10 až 15 let nucených prací. Rozsudky smrti byly ihned vykonány.

Za 20 miliard franků veřejných prací.

Francouzský ministr hospodářství Spinasse promluvil v rozhlase o hospodářském programu vlády a ujistil, že vláda hodlá učiniti rychlá opatření k oživení národního hospodářství. Vláda se nebude vyhýbati přísným trestům, které budou veřejně oznamovány za neoprávněné zvyšování cen. Nepostačí-li dosavadní zákony, postará se vláda o urychlené vydání nových zákonů. Z vládního programu velkých veřejných prací budou uskutečněny ve třech letech práce za 20 miliard franků, hlavně podle dosavadních, již vypracovaných plánů na veřejné práce, při nichž jde především o zdokonalení průmyslové a zemědělské výroby, o záležitosti zdravotnické, školské, sportovní, turistické a t.d. Od rychlé-

---

to jemný, plavovlasý hoch, vybroušeného chování a zamiloval se do Veruny bezmezně. Počal docházeti do rodiny a objednávati v Praze květiny, jež přinášel Veruně. Doprovázíval ji také do kostela i do hospody a prokazoval jí pozornosti jako dámě velkého světa. Zavolal z Prahy rodiče, kteří okamžitě přijeli, a žádal je, aby pro něho vyprosili Verunu. Když se jim dostalo odmítnutí, odejel, a nikdo nevěděl kam. Do lékárny se již nevrátil.

Veruny se láska obou mladíků nedotkla. Z jejího klidu a vyrovnanosti nepřivedl ji ani náhlý odjezd posledního. Mluvila s ním vlídně, usmála se naň svým tklivým, zádumčivým úsměvem, a při odmítnutí jakoby její zářivé oči se zamžily a hocha polaskaly.

Zato oba staroušci, rodiče její, hleděli na to vše jakoby ve snu. Nevěděli co se to s nimi děje a zdali skutečně ta dívka bílé pleti a sametových očí, tak všemi žádaná, je jejich dítětem. Neodváži i se jí raditi, ustrašeně se dotazovali po jejím přání a pouze, když osměli na lavici u kamen, potichu si šeptali, jak to jen s ní bude dál. „Něco provede, budeš, táto, vidět, že něco provede," tiše zašeptala stařenka. A Koudela nato: „I kata, ona se neztratí, má rozum za všecky."

Tu na zimu objevil se ve vsi harachovský myslivec. S počátku se stavěl jen tak jako náhodou, později se počal toulat kolem chalupy jako všichni ostatní. Číhal na Verunu jako na jelena, a líčil na ni jako na plachou zvěř. Jenom že Veruna nebyla ani plachá, ani divoká. „Nepřišel její čas," pokorně se omlouvala myslivci stará Linčice, když také on počal se jí dotazovat.

Tu se do toho neočekávaně vložili staří rodiče. Když odmítla učitele a lékárníka, to neříkali nic, to nebyli lidé, kteří by se pro ni hodili, ale harachovský myslivec, to bylo něco jiného! Měl u pily krásnou myslivnu s polem i dobytkem, měl velký plat a dříví, co jen chtěl. Byl ctěným a obávaným po celém okolí. „Takový pohledný člověk, kam by to důčiště dalo rozum, dyby nebralo!" hořekovala stará máma po tichu kusvé důvěrnici staré Linčici

„A mezi jaké panstvo by přišla!" spínala ruce táta. „Dyž se všichni harachovští úředníci sejdou na sále, tak od děvečky až do hospodského všichni natáhnou bílé rukavice. Takové to je panstvo!" A tak se stalo, že byl myslivec pozván do chalupy a uctěn jako vzácný host. Veruna přívětivě hovořila, chvílemi se usmála, zahrála, ale ku sblížení nedošlo. Myslivec chodíval do chalupy často a na rozdíl od jiných posílal spíše starým rodičům dary. Někdy přiložil dříví na fůru, zvěř, ba i horské, léčivé byliny. Ale Veruna ani tak, ani tak, neodmítala, ani nebrala. Přes to říkali lidé, že je ruka v rukávě.

To bylo v zimě, kdy myslivec kroužil kolem obce každý týden, a z jara

ho provádění těchto prací si vláda slibuje právě intensivní oživení národního hospodářství.

Horka zničila úrodu na západě Spojených států.

Hrozná horka, panující v západní části Spojených států, přivodila živelní pohromu sucha. V celém tom kraji, až do západního Kentucky, dosahuje teplota výše 50 stupňu C.

Žně ve státech Minnesota a Dakota považovati nutno za ztracené. Dosavadní škody způsobené horkem oceňovány jsou na 800 milionů dolarů. V mnoha městech se vlivem horka taví asfalt na ulicích.

Na severu státu Dakota padly za oběť horku celá stáda dobytka. 200.000 rodin farmerů je v bídě a potřebuje okamžité pomoci.

Velké živelní pohromy na všech stranách.

Města Amsterodam a Rotterdam byla postižena prudkými lijáky takové prudkosti a trvání, že nebyla zaznamenána v obou holandských městech již mnoho let. Pouliční dráha byla na mnoha místech úplně zaplavena. —

Na severní Litvě zničila větrná smršť na 300 budov. V 30 vesnicích byla úplně zničena úroda. Při bouřích zahynulo mnoho dobytka.

Kraj kolem obilnářského střediska severobulharského Červen Breg byl v těchto dnech postižen zhoubným krupobitím. Kroupy ležely místy až 30 cm vysoko.

V jižním Bulharsku, zvláště v okolí města Harmanli řádil strašný cyklon, jehož prudkost způsobila velkou paniku mezi obyvatelstvem. Vichřice odnášela střechy domů, vykořenila silné stromy, bořila domy a odnášela vzduchem několik metrů daleko lidi i dobytek. Voda Marica silně se rozbouřila. Způsobené škody jsou značné, zejména v zahradách, kde stromy namno ze byly zbaveny listí a trčí holé.

Různé zprávy.

O jedovatých živočiších naší přírody.

Jsou lidé — i dospěli — kteří přes veškeré poučení, jehož se jim dostalo v mládí na školách všeho druhu, trpí v létě chorobným strachem z jedovatých tvorů, jimiž, podle jejich názoru se hemží pole, les i luh. Některé maminky — neboť právě ženy jsou šiřitelkami takových hrůz — dovedou svým dětem, pobyt v přírodě dokonale znechutiti — a zbytečně.

V naší přírodě — budiž to znovu připomenuto — není, kromě zmije, vůbec živočichů, pro něž by se slovo „jedovatý“ plným právem hodilo. Zaplatí li někdo píchnutí včelou, vosou, komárem nebo jiným hmyzem svým životem, pak šlo asi o steinou náhodu, jako zemřel-li kdo po píchnutí třískou nebo jehlou. Většinu tragedií zaviní spíše řada okolností průvodních, nežli celkem nevinný živočich sám.

A proto: na nás zpravidla záleží dojde-li k vážnějším komplikacím. Nejčastěji postižené místo nejen že asi nebylo vůbec ošetřeno, ale nepatrné zranění bylo naší vinou všelijak zjitřeno (rozškrábáním a pod.) a nato zpravidla znečištěno, čímž buď byla způsobena otrava krve nebo někdy i jiná infekce vnesena (na př. zárodky tetanu). Je konečně mizivé procento lidí, jejichž organismus zejména nebezpečně reaguje na poranění zmíněného druhu a záleží i na stáří člověka i na místě, kde celkem nevýznamné zranění se událo (na př. žihadlo v krku je vždycky nebezpečné). Z výjimek však nelze vyvozovati všeobecně odsuzující závěry pro tvory celkem nevinné a přestrašovati tak sama sebe.

Tak zejména „štípnutí“ většiny much se není vůbec třeba obávati — ono obyčejně neexistuje, nemajíť mnohé mouchy zpravidla síly pro kousnouti svým jemným ústním ústrojím naší pokožku a způsobiti hlubší zranění. Jen různí komáři, muchničky a ovádi nás u vody zle obtěžují — ale zběžné ošetření postiženého místa nebo ještě lépe nějaké preventivní opatření na uchránění jakýchkoliv následků Těžké případy jsou celkem velmi vzácné. Vody využijme v létě do sytosti, ani jediný živočich nás tu neohrozí — spíše prosí o slitování a trochu klidu — přejme i my vodní havěti radosti ze života.

Také na stráni i v lese — kde není zmijí — si v klidu odpočineme. Není u nás jedovatých brouků — jak se stále mnozí lidé domnívají — i ti obávaní škvoři a stonožky znájí mnohem lepší úkryty než je ucho spáčovo. Ještěrka nás ani neofoukne ani neuštkne, žádná žába není prašivá, ale užitečná a žlutě skvrnitý mlok není jedovatý štír — svým bělavým výměškem naši otužilou kůži leda trochu poleptá, ale neublíží. A přece zde trochu pozor — na chlupaté housenky. Ani ony nejsou jedovaté, ale jejich chloupky ulomeny o kůži svědí jako chloupky kopřivy a zaneseny na jemná místa (do oka, nosu, úst a pod.) působí někdy nebezpečné záněty.

Po práci na poli a na louce v době sen sečí a žní — je dobře si zdřímnouti — dokud nás nesvědí kůže. To by mohly působit pavoučkovité larvy jedněch roztočů, živočichů to vůbec pavoukům příbuzných — říká se jim učeně Leptus autumnalis — které napadají naši kůži, někomu působí vyrážky a zvláštní druh horeček.

Ježto od zvířat velkých hrozí u nás pramalé nebezpečí, máme tu stručně podán přehled nejčastějších a nejobávanějších našich „nepřátel“ — z nichž — jak vidno — mnozí nejen že jsou tvory celkem neškodnými, ale i velmi užitečnými v přírodním hospodářství.

Misionáři utíkají z Číny.

Téměř všichni cizí misionáři opustili provincii Kvansi, kde vzrůstá nebezpečí banditismu i občanské války. Poslední misionáři přibyli v těchto dnech do Wuchou, odkud v případě

V hlubokém smutku pohrouženi podáváme všem příbuzným a známým truchlivou zprávu, že po dlouhých a těžkých bolestech zemřel dne 28/VI. 1936 r. pan

Václav Kopta

ve stáří 54 let.

Za rodinu a veškeré příbuzenstvo
Anna Koptová, manželka.

V Lucku v červenci 1936 r.

---

na to putovali poutníci pěšky na svatojanskou pouť do Prahy. V osmdesátých letech minulého století chodívalo se daleko na pouť pěšky. Veruna byla také mezi poutníky. Avšak z poutě se již nevrátila.

Stará Linčice o tom povídala tuto historku:

„To vám, lidičky, takhle se kolem nás točil porád ňákej človíček a, jářku, po kom to asi tak kouká? To se ví, že po Veruně. Důče ale nic, jen se modlilo. Ale ten člověk jen a jen byl u nás — myslila jsem si „třá to je ten Pražák, co za ní chodíval“ — ale nebyl to on. První noc jsme spali v ambitách u Lorety — nedostali jsme pro nával lidstva noclech — a on se tu nachomejtl taky. Druhého dne zpívala Veruna v hospodě píseň, kterou její táta jako starý kantor složil, a ten habán zas tam byl. A zrouna k ní a začal s ní mluvit a zval ji kamsi na druhý den. Veruna nám zmizela a nenašli jsme ji. Ptali jsme se všude, i na policii, ale po důčeti ani památky.“

„Nikdo ve vsi nedivil se tak příliš dívčímu zmizení, neboť navykli si od ní očekávati vždycky něco zvláštního. Myslivec zaklel, odejel do Prahy, ale vrátil se s nepořízenou. Počal divničit a vyhýbal se lidem.

Staří Koudelovi zbělели, schýlili se ještě níže, jakoby chystali svá stará těla ještě pro větší rány. Čas plynul, ale o Veruně se mluvilo stále.

Teprve za několik let, když ležel Koudela na lůžku, očekávaje smrt, přišlo psaní z Německa, z hlavního města malého knížectví. Psala je Veruna, primadonna dvorního divadla. Koudela si oddychl a brzo zemřel.

V létě nato přijela Veruna podívat se na mámu, zazpívala v kostele a pomodlila se u tátova hrobu. Pak odjela a více se nevrátila. Její zdravá horská krev osvěžila krev vysoké německé šlechty.

potřeby mohou brzy dostihnouti provincii Kvantun.

Conchita Citron, třináctiletá torerka.

Před několika lety bylo velikou sensací v zemích býčích zápasů, když se v areně objevily první ženy jako adeptky nebezpečného řemesla toreadorského. Dnes ženský torero není už žádnou vzácností ve Španělsku, Portugalsku ani v Mexiku, a zkušenost ukázala, že „matadorky“ vyrovnají se mužským kolegům odvahou, a předčí je dokonce často obratností a elegancí v zápasení. Přesto omezovaly úřady povolení ženským zápasníkům, a nejedné torerce vzaly již udělenou koncesi. Tím větší nadšení vzbudila nedávno vycházející hvězda areny, zázračné dítě Portugalska, 13letá Conchita Citronová, která slavně odbyla křest jako pikador v portugalských arenách. Z Conchity je národní hrdinka a její obrázky zaplavují denní i ilustrovaný tisk latinských zemí.

Italie má skoro 43 milionů obyvatel.

Podle výsledků posledního sčítání z 21. dubna tohoto roku, je v Italii 42 527.561 obyvatel. Přidá-li se k tomu počet Italů ve východní Africe nebo těch, kdož nejsou ve vlasti, jest možno odhadnouti počet všech Italů na 43,060 103.

Jak to vypadá s platinovými poklady v Habeši?

V pokusech objeviti v Habeši tušené platinové poklady se narazilo na velké obtíže, protože Habeš je velmi nepřístupná. Letadla, jež měla prozkoumati území, kde se tuší platinový poklad, nemohla vůbec přistáti, poněvadž nebylo kde a musila se s nepořízenou vrátiti. Nyní byla vyzbrojena nová výprava, a pronikne prý těžkými nákladními vozy vpřed a založí cestu k dolům. Podle tvrzení francouzských a maďarských inženýrů není toto území bohaté jen na platinu, nýbrž slibuje prý v největší blízkosti řeky Bíz-Bíz velká zlatá ložiska. Okolní kraj je neobydlený, ačkoli je velmi úrodný a mohl by obživiti velký počet lidí.

Bitevní eskadrilla čís. 253.

Číslo 253 je číslem bitevní eskadrilly, jíž Adolf Hitler přezval „Bitevní eskadrillou generála Wevera“, na památku bývalého náčelníka generálního štábu říšského letectva, jenž tragicky zahynul. Bylo to po prvé co německá eskadrilla veřejně byla označená pořadovým číslem. A toto číslo nabádá k zamyšlení. „Eskadrilla Horst Wessela“ kterou v dubnu 1935 S. A. oddíly věnovaly „Führerovi“, se skládala ze sedmadvaceti letadel. Sto osm letadel, t. j. čtyři eskadrilly po 27 letounech zastupovaly německé vojenské letectvo na Kongresu národněsocialistickém v roce 1935, z čehož vyplývá, že jedna eskadrilla Göringova letectva se skládá ze sedmadvaceti letadel. Jestliže by se ovšem předpokládalo, že číslování eskadrill se započalo jedničkou, potom číslo 253 „Bitevní eskadrilly generála Wevera“ by umožňovalo následující výpočet: 253 eskadrill o 27 letadlech by dávalo 6 831 letadel „první linie“. — Kromě toho každá eskadrilla má zálohu neméně stejnou — ne-li vyšší — počtu létadel „první linie“. — Francouzský odborný tisk dokonce odhaduje počet německých bitevních létadel na 15.000! — a odůvodňuje svůj odhad již jenom obrovskou spotřebou aluminia Německem, která toliko za rok 1935 činila 93.000 tun! — Tato čísla nebudou se zdáti tak fantastickými uvážíme li, že v britském plánu nového „dodatečného“ zbrojení, dle „Bílé knihy“ uveřejněné Baldwinovou vládou, je „oficiálně“ obsažena konstrukce nových čtyř eskadrill metropolitních a dvanácti eskadrill pro letectvo v zámoří. — A kolik eskadrill je a bude budováno neoficialně?...

Hospodářský zpravodaj.

O podmítce.

Mnoho rolníků si již uvědomilo správně důležitost včasné podmítky a provádějí tuto dle možnosti, když ještě mandele stojí v řadách na poli. Nezřídka vídáme však podmítati až k podzimu, ba jsou případy, že až z jara. A o těchto chybách dnes několik slov.

U ozimin skoro celý rok země pokryta a nepohnutě chráněna je plodinou. Po sesečení ochrana pomíjí a země je vydána všem přímým atmosferickým vlivům. Všimněme si dříve, jaká byla země, než jsme ji oseli? Tehdy byla volná, načechraná, v drobivé struktuře, provětraná. A po sečí? Ani památky po příznivých vlastnostech fysikálních, je to jen pevná, slitá hmota, jež nemá ani příznivých podmínek pro život tak důležitých

---

20.

jící úctu svým chováním, vědomé si, že ji neuvedl v rozpaky a bez ulekání s ním hovořící. Mluví plynně francouzsky, viděla svět, živila se vlastní prací a je odhodlána jíti ještě dále do světa bez obav, že by se ztratila. Snad má už románky, jež prožila, snad to není po prvé, co se setkala s bohatým mladým pánem, který se netajil, že s ní rád hovoří. Vida, nudil by se a zde je vhodná příležitost, nějakou hodinu nudy rozptýliti.

„Pan baron se mýlí, domnívá-li se, že květiny patří jen mužům,“ odpovídala se soustrastným úsměvem. „Právě naopak se domnívám, že nikdo neporozumí květinám a neocení jejich krásu jako žena. V našem závodě právě nám, děvčatům, přikazovány byly nejjemnější práce a chlubila-li se některá nevěsta při svatbě nebo některá dáma při slavnostních příležitostech kyticí, jež byla skutečně vkusně uvázána, byla to práce ženských rukou. Či se snad pan baron domnívá, že nemáme krasocit, že nejsme schopny utvořit něco uměleckého?“

„Ach, to ne, ale neměl jsem dosud příležitosti poučit se o opaku svých náhledů,“ pravil jaksi chvatně, aby se omluvil. „Proto ještě nijak nepodceňuji dovednost a schopnost dám.“

„Pravda, svět byl zvyklý viděti ženy

17.

vždyť to není dokonce tak špatné a nezajímavé, má li takový mladý kavalír po straně nějakou malou známost, klame-li trochu svou ženu a osladí-li si v mládí svůj nudný život.

Při zimním pobytu v hlavním městě rozhodila sítě, uvažovala, dobře se informovala a ze směsice dívčích hlaviček, které měla na vybranou, uvázla v síti baronessa Alice Rotbornová, dcera bohatého průmyslníka a majitele banky. Znalci odhadovali mladou dámu na pět milionů a Rotborn, jenž měl hodně peněz, potřeboval mocné spojení, protože dosud nebyla setřena s jeho jména poskvrna, že jeho děd byl obyčejným smrtelníkem a nešlechticem. Vukotičové a Dombovarové měli zvučná, stará jména, byli spřízněni s nejvyšší šlechtou a pomocí Alice by se jím stal také Rotborn, jehož manželka byla pouhou šlechtičnou z rodu nedávno povýšeného.

Aniž by Artur měl o tom nejmenší potuchy, odbyl se mezi hraběnkou a Rotbornem hovor, který pevně stanovil budoucnost mladých lidí. Oba byli spokojeni, rovněž Alice, když jí otec důvěrně oznámil, co se chystá, byla vzrušena a radostně překvapena. Zato Artur působil tetě obtíže. Téměř uraženě se ohradil, aby byl zasnubován, když si nepřeje ještě se oženiti a aby při zásnubách

půdních bakterií a jež daleko více vypařuje vláhy nežli země načechraná, neboť jak nás věda učí a prakse dokázala, nacházejí se v půdě slehlé vlásenkové prostory, jimiž voda ze spodu vzlíná až ku povrchu a rychle se odpařuje. Orbou přerušíme tyto prostory, voda stoupá tedy až ku zoranému a pouze stíněna načechranou zemí, odpařuje se jen nepatrně. Jakmile nakypřená půda slehne, stoupá voda znovu vzhůru, odpařuje se více a stoupá s tím i ztráta vláhy.

Na strništi je dosti plevele, jenž stiněn obilím jen živořil, nyní však, kdy se mu otevřelo nebe, rozbují se v plné síle. Plevel vysemení a postará se tak náležitě o zaplevelení na příští rok. Avšak nejen to, ale i všechny choroby a škůdcové obilin rozmnožují se klidně dále, neboť nacházejí na zbylém strništi všechny životní podmínky. Tu přezimují, aby příštího roku tím větší silou napadly nové obilí. Vypadlé obilí zpravidla následkem sucha v době požňové panujícího, nevzklíčí, až konečně práce jednou přijde do země a objeví se najednou v jiné plodině. Mnohý rolník nemůže si vysvětliti, jak možno, že např. v jaři má mnoho ozimu, vždyť semeno měl čisté. Zde, v neprovedené podmítce vězí příčina.

Pro myši a jinou havěť všeho druhu jest strniště bohatě pokrytý stůl, na němž též orbou hnutí nových generací není bráněno.

Tyto všechny příčiny, jež jistě z praxe každému zemědělci jsou známy, jenže si jich často neuvědomí, jsou jistě dostatečnou pobídku skoré podmítky. Jen ihned za kosou podmítati, škoda každého dne, každé hodiny.

Vždyť i pole, na které se vjede s pluhem ihned za kosou, podmítá se mnohem lépe a práce jde mnohem rychleji, než necháme-li strnisko ztvrdnouti. Tedy i úspora času a práce padá tu při včasné podmítce k dobru na váhu.

Příznivý účinek podmítky se ještě daleko zvýší, můžeme-li zároveň se skorou podmítkou mělce zaorati hnůj. Vysvětlení pro toto tvrzení je snadné. Hnůj totiž přijde do styku jen s horní vrstvou půdy, jež obsahuje největší množství půdních bakterií. Tyto jsou ovšem schopny co nejrychleji zaoraný hnůj rozložiti a připraviti živiny schopné ku přijímání kulturními rostlinami.

Zaořeme-li hnůj hluboko, kde nedostatkem vzduchu činnost bakterií klesá na nejmenší míru, rozkládá se tento jen zvolna a nedostatečně. Zůstane často po léta v zemi jako černá, zpráchnivělá hmota ležeti, bez užitku pro rostliny. Každý z vás jistě často vyoral při hluboké orbě kusy hnoje ztrouchnivělého na prach. Tím je jen vino nesprávné hluboké zaorání chlévského hnoje.

Ku podmítání hodí se nejlépe pluh dvoják, alespoň pro silnější potah. Práce tu rychle ubývá a jde hravě, zvláště podmítáme li ihned za kosou, kdy půda není ještě ztvrdlá a vždy ve velmi příznivé struktuře pro orbu.

Ale ať již pracujeme tak či onak, strniště podmítejme vždy co nejrychleji a podmítky dle možnosti válejme, ať plevel rychle vzejde a při podzimní přeorávce se může zničiti.

Tržní zprávy.

Chmel.

Dubno. Na základě došlých vegetačních zpráv z oblasti možno říci, že ve stavu chmele nastal další pokrok. Výška mladého chmele je stále ještě nevyrovnaná. Místy se vyskytují mšice a s jejich potíráním bylo započato. Zdravotní stav chmele je uspokojivý. Obraty chmelem ročníku 1935 byly minimální při nezměněných cenách.

Kvasilov. Stav chmele je velmi nestejný. Chmele napadené dřepčíky dosahují sotva $^3/_4$ výšky konstrukce. Jen ojedinělé chmelnice dorostly již do vrchu. Vlivem trvajícího sucha jest vzrůst chmele dále zdržován. Chmel jest prost všech škůdců.

Na žateckém trhu chmelném je situace nezměněná. V uplynulém týdnu docházelo skoro denně k různým obratům a to jak v Žatci tak i na venkově. Kupováno převážně pro exportní účely. Dnešní ceny pohybují se od Kč. 900.— až 1.0?0.— za 50 kg.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala do dnes 41.520 žoků v čisté váze 94.700 centů á 50 kg.

Stav chmele byl i v prošlém týdnu uspokojivý. Mšice se sice ještě vyskytuje, ale již ne v takovém rozsahu, dík usilovnému postřiku hlavně v údolních polohách. Hojné srážky, které se projevily spolu s bouřkami v různých částech oblasti, přispěly k znatelnému osvěžení chmele, jehož sytě zelená barva na všech chmelnicích oblasti žatecké je letos charakteristická. Chmel dorůstá horních drátů konstrukce a má dlouhé, zdravé odnože. V některých ranných chmelnicích

18.

hrály peníze vynikající úlohu. Nějaký čas se tetě vyhýbal, ujel z Vídně, a marně mu psal strýc, aby přijel do Červené.

Až když ho samota omrzela, znenadání přijel sám. Teta chytře mlčela, pokud mohla. Potom však byl odpor Arturův překonán. Uznal, že malá Alice je příjemné dítě, že její pleť je skvostná, chování bezvadné, a peníze konečně že budou také dobré. Přistoupil na návrh tetin s podmínkou, že bude sňatek odbýván až za rok a že on i Alice do té doby budou míti úplnou volnost změnit své náhledy a rozhodnutí. Tuto podmínku kladl z hrdosti, aby si svět nemyslil, že se nemůže dočkati milionů své budoucí paní.

Když přijel baron Rotborn s dcerou a paní do Červené, kamž je hraběcí manželé pozvali, dojednána ústní domluva. Rotborn sice jako hraběnka se podmínce Arturově bránil, vida však houževnatý odpor Arturův, povolil. Považoval jako chladně počítající obchodník vzdor Arturův za malicherný a nebýti Alice, snad by se byl urazil. Alice však, opojena představou, že hezký baron Vukotič, po němž tolik ženských srdcí vzdychá, bude jejím, byla by přistoupila ještě na tvrdší podmínky.

Trápilo ji ovšem, že je Artur vůči ní málo ohnivý, že nepoužije ani jedné z mnohých příležitostí, aby ji k sobě přivinul, zlíbal, aby jí pošeptal několik odvážných slov, jež se sice ústy odmítají, ale po nichž srdce prahne. Vinila ho, že je chladný, korektní, že se k ní chová ne jako ke své nevěstě, ale jako k cizí dámě, jež je mu lhostejná. Jen až budou svoji, zlomí jeho upjatost, umiňovala si rozmrzele, v zápětí však ho opět vyhledávala, jen aby mu mohla býti nablízku.

19.

Když Rotbornovi odjeli, Artur pookřál, až ho teta kárala pro jeho okázalou veselost. Každý den musil vyslechnouti napomenutí, jak si má své nevěsty vážiti, jak se k ní chovati, donutila ho, aby jí psal něžné dopisy, které mu diktovala, ale sotva vyšel od tety, setřásl se sebe vše a rozjařeně se oddal svým sportům.

Dcera zahradníkova a zvláštní způsob, jakým se s ní seznámil, přinesly mu jakýsi nový požitek. Stoje blízko ní, cítil veselou náladu a připadala mu jako zjevení, vymykající se všedním názorům. Mál kdy se setkal s děvčaty nešlechtickými. U dvora vídal sice mladé, zdravé a často dosti hezké tváře, ale těm scházela jakási uhlazenost, cosi lepšího, jemnějšího, vzácnějšího, co on jako pravý labužník v ženském zjevu hledal.

Až tu ocitl se tváří v tvář takové malé víle, skromné ve svém úboru, ale vzbuzu-

nasazuje již na květ.

Německo. H o l e d a v s k ý chmel vlivem příznivého počasí dohání, co se při studeném počasí opozdilo. Chmel dosáhl $^3/_4$ výšky drátěnky a mnohde již i horní konstrukce drátěnky. Vyskytují se také chmelnice, které byly postiženy v prvním červnovém týdnu bouří a v nichž částečně hlavy byly uraženy, čímž vzrůst byl zabrzděn. Proti peronospoře se horlivě stříká. — Š p a l t. Vzrůst chmele rovněž rychle pokročil, při čemž někde byla již dosažena výše konstrukce. Vlhkým a teplým počasím peronospory přibylo. Také nalet mšic je silný. V ostatních oblastech je stav chmele přibližně stejný, všude se stříká proti perenospoře a proti mšicím.

Jugoslavie. Ž a l e č (S a v i n s k á D o l i n a). Ačkoliv je stav chmele uspokojivý, přes to je v důsledku nepříznivých povětrnostních poměrů nestejný. — V Bačce trvalo v polovině měsíce června chladné počasí, které vzrůst chmele zdržovalo. Srážek ani nebylo, ale byly velké rosy a menší mlhy skoro každého rána, což napomáhalo rozvoji perenospory. Starší chmele, ačkoliv se polepšují, jsou velmi opožděné. Zvláště v těch polohách, kde deště se nedostavily, aneb jen málo, vypadají staré chmelnice velmi špatně.

Odhady jsou ještě předčasné, ale dle nynějšího stavu se soudí, že úroda v Bačce bude o 35 až 40 procent menší než vloni.

(Zprávy zahraniční vesměs podle „Českého Chmelaře“.)

CENY OBILÍ.

Záznam 8.VII. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl.	1.75	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„	3.05	„
Ječmen	„	1.80	„
Oves	„	1.80	„
Hrečka	„	.—	„
Proso	„	.—	„
Řepák	„	6.50	„
Hrách	„	.—	„
Fasole	„	.—	„
Mák	„	9.00	
Jetel	„	130—160.00	za 100 kg.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. $^{1}/_{12}$ zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.